ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **WIND TECHNOLOGY a.s.,** se sídlem Kamenický Šenov, Tyršova 593, zastoupený JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem v Liberci II., Valdštejnská 381/6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2011, č. j. 9 Ca 191/2008 – 140,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy Chráněné krajinné oblasti Labské pískovce ze dne 1. 11. 2007, č. j. 02703/LP/2007, nebyla žalobci podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, povolena výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů, zařazených do kategorie kriticky a silně ohrožených, a to kriticky ohroženého druhu luňák červený a silně ohrožených druhů tetřívek obecný, chřástal polní, křepelka polní, čáp černý, moták pilich, konkrétně ze zákazu škodlivého zasahování do přirozeného vývoje podle § 50 odst. 2 citovaného zákona v souvislosti se záměrem realizovat stavbu 2 větrných elektráren (dále též „VTE“) na pozemku par. č. 600 v katastrálním území Větrov, obec Krásný Les.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ministerstvo životního prostředí (dále též „žalovaný“) odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 12. 3. 2008, č. j. 530/1348 R/07-Abt/UL zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo.

Rozhodnutí odvolacího orgánu napadl žalobce u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Dospěl totiž k závěru, že správní orgány nepochybily ve svém skutkovém a právním posouzení věci, tj. jak ve shromáždění podkladů, které prokazují výskyt chráněných druhů živočichů v dané lokalitě, tak i v náležitě odůvodněném právním úsudku, že výstavba větrných elektráren není jiným veřejným zájmem, který by výrazně převažoval nad zájmem ochrany přírody.

Rozsudek městského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost a dále z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel shrnul předchozí průběh celé věci a konkrétně pak namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání se s žalobní argumentací, že orgány ochrany životního prostředí jednaly v posuzované věci v rozporu s právními předpisy, uvedly stěžovatele v omyl a jejích jednáním vznikla stěžovateli škoda, a že správní orgán jednal ve skutkově shodných nebo obdobných případech odlišně.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá také nesprávný závěr městského soudu v otázce pochybení správního orgánu z důvodu, že správní orgány jednaly v posuzované věci odlišně od předcházejících shodných nebo obdobných případů a také nesprávný výklad § 50 a § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Městský soud podle stěžovatele pochybil také tím, že se nezabýval rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 5. 2010, č. j. 3504/ZPZ/2009/ZD-310.3 a nevyvodil z něho patřičné závěry.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnil s názorem stěžovatele, že napadeným rozsudkem byla nesprávně posouzena právní otázka, ani že skutková podstata z níž správní orgán vycházel je v rozporu se spisem, ani s názorem, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

K námitce stěžovatele, že orgány ochrany životního prostředí jednaly v projednávané kauze v rozporu s právními předpisy a svým jednáním uvedly stěžovatele

v omyl, žalovaný uvedl, že tato námitka se týká těch orgánů státní správy, které vydaly povolení ke stavbě a v žádném případě se netýká orgánů ochrany přírody, které vedly řízení o výjimce.

Žalovaný ve svém vyjádření rovněž nesouhlasil s názorem stěžovatele, že byly nesprávným způsobem vyloženy § 50 a § 56 zákona č. 114/1992 Sb. a tvrzení, že správní orgán nemá žádné aktuální podklady o výskytu živočichů přímo na předmětné lokalitě (odborné posudky a zprávy o monitoringu předmětné lokality s ohledem na výskyt tetřívka obecného jsou součástí spisu), považuje za zavádějící. S ohledem na výše uvedené není podle žalovaného kasační stížnost důvodná.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti v jejím bodu II. rozsáhle popisuje postup orgánů státní správy a orgánů vykonávajících působnost v oblasti životního prostředí v jeho věci, a to již od roku 2004 (změna územního plánu, EIA, stavební řízení), a v bodu III. kasační stížnosti tvrdí, že z uvedeného popisu celého případu je zřejmé, že stěžovatel od počátku spolupracoval s orgány státní správy a s orgány vykonávajícími působnost v oblasti životního prostředí. Došlo ke změně územního plánu, předmětné pozemky jsou nyní vedeny jako území určené k zastavění větrnými elektrárnami. Již v této fázi byly informovány orgány životního prostředí o záměru a se změnou územního plánu souhlasily. Stejně tak v průběhu celého řízení vedeného podle zákona č. 100/2001 Sb. (EIA), v němž orgány ochrany životního prostředí nepožadovaly povolení výjimky (kromě zmíněného kopníku štětinolistého). Na základě těchto skutečností bylo vydáno stavební povolení. Až následně ČIŽP zakazuje stěžovateli činnost a požaduje povolení výjimky ze zákazů uvedených v § 50 zákona. Dále stěžovatel tvrdí, že je bez pochybností, že orgány ochrany životního prostředí jednaly v této kauze v rozporu s platnými právními předpisy, svým jednáním ho uvedly v omyl a jejich jednáním mu vznikla škoda. Podle stěžovatele orgány ochrany životního prostředí jednaly přinejmenším v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 6 odst. 2 a § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Městský soud podle stěžovatele pochybil, pokud se jednáním orgánů státní správy v napadeném rozsudku vůbec nezabýval, ačkoli tyto skutečnosti mají zásadní vliv na zákonnost napadených rozhodnutí a v konečném důsledku i na zákonnost napadeného rozsudku.

Výše uvedené tvrzení stěžovatel v kasační stížnosti blíže neodůvodnil. Stěžovatel konkrétní vliv jednání orgánů státní správy na zákonnost napadených správních rozhodnutí a v konečném důsledku i na zákonnost napadeného rozsudku neupřesňuje. Jeho tvrzení jsou zcela obecná, takže se jimi Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Zabývat se jimi nemohl ani Městský soud v Praze, protože tyto námitky stěžovatel neuplatnil v žalobě.

Stěžovatel v žalobě mimo jiné uvedl: Stěžovatel je podnikatel zabývající se stavbou větrných elektráren. Na základě jeho žádosti obecní úřad Libouchec, odbor stavební a životního prostředí, vydal dne 22. 2. 2007 stavební povolení pro stavbu dvou větrných elektráren na pozemku parc. č. 600 v k. ú. Větrov. Před zahájením stavebního řízení probíhalo posuzování záměru stavby z hlediska vlivu na životní prostředí, tzv. EIA, na jejímž základě bylo vydáno tzv. souhlasné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje. Součástí EIA bylo podle stěžovatele biologické hodnocení, které vyloučilo negativní vlivy na jedince zvláště chráněných druhů, pokud budou větrné elektrárny stát v navrženém území. Stěžovatel zdůrazňuje, že řízení se zúčastnily všechny dotčené státní orgány, a že došlo k určení a prozkoumání všech vlivů záměru na životní prostředí. Zejména Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ústí nad Labem, neměla k ptačím oblastem žádné připomínky či požadavky výjimek. Původní záměr výstavby 4 větrných elektráren byl v průběhu procesu EIA zredukován na 2 ks, tak aby došlo k minimalizaci střetů s ochranou přírody, rozmístění a počet větrných elektráren vznikl podle stěžovatele jako nejvhodnější možnost s ohledem na životní prostředí. Ve stanovisku je založeno sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí, že stavba nebude mít vliv na ptačí oblasti. Nutnost povolení výjimky ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb. byla ve stanovisku zmíněna pouze pro rostlinu koprník štětinolistý. Čtyři měsíce po vydání stavebního povolení vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Havlíčkův Brod, rozhodnutí č. j. 46/OOP/0707998.32/07HPP ze dne 7. 6. 2007 podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., kterým zakázala stěžovateli veškerou stavební činnost v souvislosti s výstavbou dvou větrných elektráren, a to do doby pravomocného rozhodnutí příslušného odboru ochrany přírody o udělení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. ze zákazu u zvláště chráněných druhů živočichů uvedených v § 50 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Rozhodnutí ČIŽP vycházelo z § 66 zákona č. 114/1992 Sb., a i přes odvolání stěžovatele je potvrdilo Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím č. j. 541/802/07/71/448 ze dne 6. 9. 2007. Stěžovatel následně požádal SCHKO Labské pískovce o udělení výjimky. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky výjimku nepovolila a vydala zamítavé rozhodnutí. Stěžovatel neuspěl ani s odvoláním proti rozhodnutí o nepovolení výjimky. Poté, co takto popsal svou situaci se stavbou větrných elektráren, v žalobě také zmínil, že v důsledku nezákonného postupu a rozhodování správních orgánů mu vznikla škoda cca ve výši 1,5 miliardy Kč. Toto však nebylo předmětem řízení před městským soudem. Předmětem řízení před městským soudem bylo přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních námitek. Žalobní námitky směřující proti nezákonnosti rozhodnutí žalovaného městský soud neshledal důvodné, a proto žalobu zamítl. Předmětem řízení před městským soudem nebyla zákonnost rozhodnutí, kterým byla stěžovateli povolena stavba dvou větrných elektráren, ani zákonnost jiných stěžovatelem zmiňovaných rozhodnutí. S ohledem na předmět řízení před městským soudem, a také s ohledem na obsah žalobních námitek, městský soud nepochybil, pokud se jednáním orgánů státní správy (Obecního úřadu Libouchec, Krajského úřadu Ústeckého kraje) v napadeném rozsudku nezabýval.

Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku neshledal důvodnou. Stěžovatel konkrétní vliv jednání orgánů státní správy na zákonnost napadených správních rozhodnutí a v konečném důsledku i na zákonnost napadeného rozsudku neupřesňuje. Předmětem řízení před městským soudem bylo přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních námitek. Žalobní námitky směřující proti nezákonnosti rozhodnutí žalovaného městský soud neshledal důvodné, a proto žalobu zamítl. Předmětem řízení před městským soudem nebyla zákonnost rozhodnutí, kterým byla stěžovateli povolena stavba dvou větrných elektráren, ani zákonnost jiných stěžovatelem zmiňovaných rozhodnutí. S ohledem na předmět řízení před městským soudem, a také s ohledem na obsah žalobních námitek, městský soud nepochybil, pokud se jednáním orgánů státní správy (Obecního úřadu Libouchec, Krajského úřadu Ústeckého kraje) v napadeném rozsudku nezabýval.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu i z důvodu nedostatečného vypořádání žalobní námitky, že správní orgán pochybil, když rozhodoval ve skutkově shodných nebo obdobných případech odlišně. Z napadeného rozsudku není podle stěžovatele zřejmé, z jakých důvodů soud dospěl ke svým závěrům a nejsou ani zřejmé úvahy soudu, kterými se při posuzování této otázky řídil.

Městský soud se však v napadeném rozsudku výše uvedenou námitkou zabýval. Vycházel z obsahu žaloby a v ní stěžovatelem uvedených případů, v nichž, podle něj, nebyl uplatněn jednotný přístup ke všem subjektům. Žalobní námitce nejednotného rozhodování správních orgánů městský soud nepřisvědčil s odůvodněním, že skutečnost, že v jiných případech byla předmětná výjimka udělena, nelze zvláště v tak závažné, sledované a choulostivé otázce, jakou je ochrana silně a kriticky ohrožených druhů živočichů, považovat za vytvořenou správní praxi. Tvrzení, že výjimky byly v jiných případech a na jiných lokalitách i Ptačí oblasti uděleny, může vycházet z různých důvodů, např. z důvodu, že udělení těchto výjimek nebylo předmětem sporu v řízení před soudem, udělení výjimky bylo na místě z důvodu určitého názoru na danou lokalitu nebo mu nebyla věnována dostatečná pozornost či šetření. V řízení, které je předmětem přezkumu před soudem, však žalovanému nelze „vnucovat“ stejné posuzování a názor na to, že i v dané věci měly správní orgány udělit výjimku a dovozovat jednotnost rozhodování na různých lokalitách jako výsledek správní praxe. Podle městského soudu požadavek, aby každému bylo „měřeno stejným metrem“ ve shodných či velmi podobných případech je sice legitimní a žádoucí, není však realizovatelný cestou nároku na rovné zacházení, není-li postaveno na jisto, že správní orgány v jiných případech postupovaly důsledně, nikoliv nedbale a že rozhodovaly v souladu se zákonem. Rozhodnutí o jiných výjimkách nezakládá podle městského soudu povinnost správních orgánů v jiném konkrétním případě rozhodnout stejným způsobem, došlo-li by tím k ohrožení chráněného druhu a k rozhodnutí v rozporu s § 56 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1999 Sb.

Stěžovatel je názoru, že nelze akceptovat odůvodnění městského soudu, že požadavek, aby bylo každému měřeno stejným metrem je sice legitimní a žádoucí, není však realizovatelný cestou nároku na rovné zacházení, není-li postaveno na jisto, že správní orgány v jiných případech postupovaly důsledně, nikoliv nedbale, a že rozhodovaly v souladu se zákonem.

Soud podle stěžovatele svým názorem diskvalifikuje jakoukoli aplikaci § 2 odst. 4 správního řádu. Smyslem dotčeného ustanovení je zajištění rovného zacházení tak, aby ke každému účastníkovi řízení bylo přistupováno shodně, bez jakékoliv libovůle správního orgánu. Za imanentní součást rozhodování orgánů státní správy lze podle stěžovatele považovat, že postupují důsledně, nikoliv nedbale a v souladu se zákonem,

Podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Toto ustanovení však nelze vykládat tak, jak si představuje stěžovatel v žalobě, totiž, že správní orgán musí uplatňovat jednotný přístup ke všem subjektům, tedy že musí uplatňovat jakousi absolutní rovnost, protože správní orgán musí dbát na veřejný zájem a na to, aby řešení v konkrétní věci odpovídalo okolnostem konkrétního případu. Stěžovatel v žalobě uváděl pět případů, které považoval za skutkově podobné a v nichž, podle něj, správní orgán postupoval rozdílně (zřejmě od jeho případu). Jednalo se, podle něj, o Větrnou elektrárnu Petrovice v současné době (to je v době podání žaloby) funkční na území ptačí oblasti Východní Krušné hory (bez dalších bližších údajů), 1 ks větrné elektrárny v k. ú. Petrovice (žadatel SVEP a.s.) a 1 ks větrné elektrárny v k. ú. Petrovice (žadatel STALA, a.s.), přičemž v obou těchto případech byla udělena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., Větrná elektrárna Habartice-Fojtovická pláň, pro jejíž postavení nebylo třeba vést řízení o udělení výjimky a konečně Golfové hřiště Cínovec, v jehož případě byla povolena výjimka dle § 56 příslušného zákona. I když se mělo podle stěžovatele jednat o území ptačí oblasti Východní Krušné hory, jedná se o odlišná území než v případě stěžovatele (p. č. 600 v k. ú. Větrov, obec Krásný Les) s odlišnou situací, jak uváděl ve svém rozhodnutí žalovaný.

Nejvyšší správní soud námitku nepřezkoumatelnosti z tohoto důvodu neshledal důvodnou. Napadený rozsudek obsahuje podstatný a dostatečný závěr pro zamítnutí žalobní námitky porušení základní zásady činnosti správních orgánů a to, že jednotnost rozhodování na různých lokalitách nelze dovozovat jako výsledek správní praxe a dále, že rozhodnutí o jiných výjimkách nezakládá povinnost správních orgánů v jiném konkrétním případě rozhodnout stejným způsobem, došlo-li by tím k ohrožení chráněného druhu a k rozhodnutí v rozporu s § 56 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1999 Sb. V případě tohoto závěru by bylo nadbytečné provádět rozbor dalších případů udělených výjimek v jiných lokalitách.

Nejvyšší správní soud se s výše uvedeným závěrem městského soudu plně ztotožnil. Městský soud předmětným závěrem v žádném případě nediskvalifikoval jakoukoli aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. a v jeho postupu Nejvyšší správní soud neshledal pochybení.

Nesprávné posouzení právní otázky

Další stížní námitkou je tvrzené nesprávné vyložení § 50 a § 56 zákona č. 114/1992 Sb. městským soudem. Stěžovatel zde konkrétně uvádí, že část odborné veřejnosti i správní orgány rozhodující o povolení výjimky opakovaně uvádějí, že lze usuzovat na výskyt chráněných živočichů, a proto záměr z těchto důvodů nelze doporučit k realizaci. Žádný z odborných podkladů, kterými argumentují orgány státní správy, však neobsahuje tvrzení, že vlivem výstavby či provozu větrných elektráren dojde k ohrožení předmětných chráněných živočichů a porušení zákazů uvedených v § 50 zákona č. 114/1992 Sb. přímo na pozemku p. č. 600 v k. ú. Větrov. Tato skutečnost není v žádném z odborných posouzení postavena na jisto. Správní orgán nemá žádné aktuální podklady o skutečném výskytu živočichů přímo na předmětné lokalitě. Pouze při prokázaném výskytu zvláště chráněného živočicha na předmětném území existuje nutnost povolení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. ze zákazů uvedených v § 50 téhož zákona. Předpokladem pro samotnou možnost zásahu je výskyt živočicha na daném území. Správní orgán se prokázáním existence předmětných živočichů na pozemku p. č. 600 v k. ú. Větrov nezabýval a vycházel z odhadů pro celou ptačí oblast.

Uvedené námitky uplatnil stěžovatel již v žalobě a v kasační stížnosti je opakuje jen v obecné poloze, jak je výše uvedeno. Dále uvádí, že je-li pro celou ptačí oblast odhadován výskyt např. čápa černého na 1-2 páry, motáka pilicha 0-1 hnízdící pár, pak je s podivem, že správní orgán nepovoluje výjimku, ač zcela zřejmě nemá zjištěn aktuální stav pro celou ptačí oblast, ale vychází z pouhého odhadu Existuje-li odhad, že na daném území jsou 1-2 páry živočicha, pak podle stěžovatele nelze paušálně konstatovat, že bude docházet k zásahu do přirozeného vývoje živočicha či do jeho biotopu.

Městský soud se v napadeném rozsudku vypořádal s velkým množstvím odborných podkladů vztahujících se k vážnému ohrožení populací a jedinců živočišných druhů uvedených ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dospěl přitom k závěru, že skutková zjištění nasvědčují dostatečným podkladům řízení v otázce posouzení výskytu zvláště chráněných druhů ptactva v lokalitě Ptačí oblasti a neshledal důvod, aby četná a dlouhodobá odborná pozorování byla nahrazena novým, jednorázovým sčítáním ptactva. Městský soud také zdůraznil v souladu se správními orgány, že zejména zachování populace tetřívka obecného je na této lokalitě zcela jednoznačnou prioritou a představuje prvořadý veřejný zájem, neboť jde o důležitou jádrovou populaci tetřívků v rámci této oblasti.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský (městský) soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Stěžovatel však svou argumentací k nesprávnému výkladu § 50 a 56 zákona č. 114/1992 Sb. nenapadá závěry městského soudu učiněné v napadeném rozsudku ve vztahu k hlavnímu rozhodovacímu důvodu, to je k prvořadému veřejnému zájmu na zachování populace tetřívka obecného v uvedené lokalitě. Jeho kasační námitka, že pro celou ptačí oblast je odhadován výskyt např. čápa černého na 1-2 páry, motáka pilicha 0-1 hnízdící pár, že však není řádně zjištěn aktuální stav živočichů a že pro pouhý odhad těchto živočichů by neměla být nepovolena výjimka, o kterou žádal, nemůže být úspěšná, protože stěžovatel v kasační stížnosti zcela pomíjí prvořadý veřejný zájem na zachování populace tetřívka obecného v uvedené lokalitě.

Nepřihlédnutí k významnému rozhodnutí

V závěru kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 5. 2010, č. j. 3504/ZPZ/2009/ZD-310.3, kterým správní orgán zastavil řízení dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. týkající se živočichů luňák červený, chřástal polní, křepelka polní, moták pilich, čáp černý, moták lužní, netopýr vousatý, netopýr hvízdavý, netopýr černý a netopýr velký. Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že v průběhu řízení nebyl prokázán výskyt těchto živočichů na daném území, který by překračoval meze nahodilého výskytu.

Uvedené rozhodnutí vydal správní orgán příslušný dle § 77a odst. 5 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb. V případě živočichů luňák červený, chřástal polní, křepelka polní, moták pilich, čáp černý, má toto rozhodnutí významný vliv, neboť tito živočichové jsou předmětem taktéž tohoto řízení. S ohledem na presumpci správnosti rozhodnutí orgánů státní správy ve smyslu § 134 o. s. ř. a vzhledem k odbornosti Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, se měl městský soud podle stěžovatele uvedeným rozhodnutím zabývat a vyvodit z něj příslušné závěry, zejména stran hodnocení výskytu živočichů.

Podle obsahu nyní posuzované kasační námitky stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se městský soud nezabýval rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 5. 2010, č. j. 3504/ZPZ/2009/ZD-310.3 a nevyvodil z něj příslušné závěry.

Městský soud se však rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje podrobně zabýval a dospěl k závěru, že na zákonnosti předmětných rozhodnutí správních orgánů nemůže uvedené rozhodnutí nic změnit. Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje bylo zastaveno řízení o nové žádosti stěžovatele ze dne 1. 12. 2009 o udělení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., a které se týká živočichů: luňák červený, chřástal polní, křepelka polní, moták pilich, čáp černý, moták lužní, netopýr vousatý, netopýr hvízdavý, netopýr černý, netopýr velký. Uvedené rozhodnutí nevydala Správa CHKO podle § 78 odst. 2 zákona jako orgán příslušný k udělení výjimky zvláště chráněných a silně kriticky ohrožených druhů živočichů jako v předchozích řízeních, ale krajský úřad podle § 77a odst. 5 písm. h) zákona.

Městský soud z odůvodnění rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje zjistil, že řízení ohledně uvedených živočichů bylo zastaveno proto, že hnízdění kteréhokoliv z těchto druhů v zájmovém území nepotvrzuje žádný z expertních posudků ani krátkodobé šetření a záznamy pozorování. Konkrétní šetření však správní orgán v rozhodnutí neuvádí a pouze odkazuje na čísla jejich zařazení zřejmě ve spisovém materiálu. Aniž by citoval z jednotlivých podkladů, správní orgán učinil závěr, že z těchto podkladů nevyplývá, že by přítomnost zvláště chráněných druhů živočichů v zájmové oblasti přesahovala meze nahodilého výskytu, a že by tudíž tyto druhy mohly být realizací záměru systematicky ovlivňovány, přičemž na druhé straně také vyslovuje, že nelze vyloučit, vzhledem k migračním a teritoriálním zvyklostem, náhodné zranění, usmrcení nebo rušení konkrétních jedinců v souvislosti s provozem větrných elektráren. Krajský

úřad řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. zastavil, přestože sám uvedl, že podle jeho názoru by v řízení nebylo možné odstranit veškeré nejistoty ve zjištění stavu věci, vyplývají-li z faktu, že skutečné vlivy záměru na konkrétní druh v zásadě není možné předem empiricky ověřit, a že je lze opírat pouze o extrapolaci předchozích pozorování a excerpci lineárních pramenů. Krajský úřad své rozhodnutí o zastavení řízení postavil na nejistotě zjištění výskytu chráněných živočichů oproti všem podkladům řízení, které byly v předchozích řízeních shromážděny a při této nejistotě faktického výskytu chráněných živočichů přesto učinil rozporný závěr, že existence těchto živočichů v dané lokalitě nebyla prokázána. Městský soud uzavřel, že takové rozhodnutí se jeví jako účelové, neboť je naprosto nevypovídající, rozporné a také odporující rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, které zavázalo jiný správní orgán I. stupně – Správu CHKO rozhodující o výjimce v dané lokalitě.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je tak jednoznačně zřejmé, že se městský soud rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje podrobně zabýval. Ani tato námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že kasační námitky stěžovatele neshledal důvodné, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu